

HÖPKEN. MÖRK. WALLENBERG.

71

männen för den glänsande, ordrika, cirklade stilen i väl-taligheten.

Anders Johan von Höpken (född 1712, riksråd, kansli-president, † 1789) är likaledes en representant för tidens väl-talighet; hans *tal* (såsom talet om yppighetens nytta samt *äreminnena* öfver Ekeblad och Tessin) kännetecknas af styrka i tanken, kraft i uttrycket och renhet i språket och utmärka sig fördelaktigt i ett slag af författarskap, hvilket eljest lätt nog frestas att urarta till skal utan kärna. Tacitus var hans förebild. Bland hans arbeten äro ock märkliga politiska aktstycken.

Jakob Henrik Mörk (född 1714, kyrkoherde, † 1763) är tidens mest representativa *romanförfattare*. Hans romaner — de först utgifna på svenskt språk — äro af moraliserande art, skrifna i en afmätt, högtidlig stil med korta satser. Den första, *Adalrik och Götilda* — författad gemensamt af Mörk och *A. Törngren* — utgör en framställning af tvenne älskandes öden under den skandinaviska forntiden men innehåller bakom den fornnordiska dräkten mer eller mindre förtäckta anspelningar på samtidens personer och tilldragelser, något icke ovanligt i tidens skönlitteratur (t. ex. i de talrika allegoriska sagorna). Författarnes närmaste förebild var Fénelons berömda »Télémaque». Mörks andra roman, *Tekla*, skildrar en kristen trosmartyrs öden under Neros tid.

Jakob Wallenberg (född 1746, skeppspräst, † såsom kyrkoherde 1778) läses — i motsats till Mörk — ännu i vår tid med nöje. Af honom är den i humoristisk stil hållna reseskildringen *Min son på galejan*, dagboksanteckningar från en färd till Ostindien åren 1769—1771. Denna